GENDERBOEKje

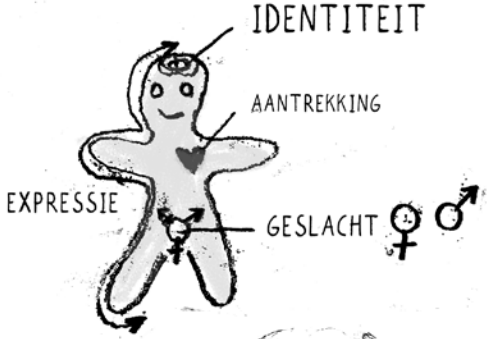

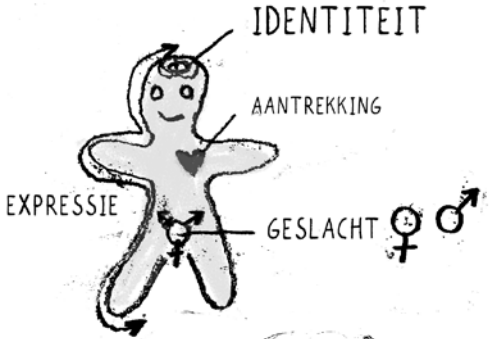

4 Eva - **Mysterieus**
8 Judith - **ManMuseum**
20 Maarten - **Voor een man**
36 Marie - **Sam**
38 Narjis - **Te laat**
44 Louis-Victor - **Ok**
56 Cecilia - **De keuze**
62 Maral - **Forceren**
72 Lina - **Wij twee**
76 Agata - **In de war**
87 Arthur - **Komen eten**

GENDERBOEKje

In 2018 begonnen **bibliotheek Schaarbeek** en **Sint-Lukas kunsthumaniora** een eerste artistieke samenwerking. De tweede graad **Artistieke Opleiding** ging dat schooljaar aan de slag met *identiteit* als jaarthema. Ook de bibliotheek zet in 2018-2019 in op thema's als gender, identiteit en gelijkheid omdat deze thema's in de leefwereld van jongeren en ook in de maatschappij dringend aandacht vragen en bespreekbaar moeten gemaakt worden.

De leerlingen van 4 Artistieke Opleiding hebben daarom in oktober 2018 een workshop *gender en identiteit* gekregen in de bibliotheek, gegeven door **Wel Jong Niet Hetero**. Doel was om jongeren te sensibiliseren rond het thema en diversiteit bespreekbaar te maken. De inleiding was nodig omdat de leerlingen een week later een workshop zouden krijgen over representatie en gender in strips, gegeven door illustrator **Shamisa Debroey**.

De leerlingen kregen na deze twee workshops de opdracht om tijdens de vakken Nederlands en Toegepaste Beeldende Kunsten rond dit thema een geïllustreerd beeldverhaal te maken. Om nog meer betrokkenheid en verbondenheid te creëren, besliste de bibliotheek om hun beeldverhalen te laten bundelen tot een boek.
Het boek werd op woensdag 24 april 2019 door **Adelheid Byttebier**, Schepen van cultuur, overhandigd aan de jongeren en is uitleenbaar in de bibliotheek van Schaarbeek en de bibliotheek van Sint-Lukas.

SCHAERBEEK 1030 SCHAARBEEK

de Bib Brusselse bibliotheken

SINT-LUKAS KUNSTHUMANIORA

Mysterieus

Eva Acke

Dit verhaal gaat over Thomas, de jongen met de glanzende blauwe ogen en met een opvallende en ook zeer aparte kledingstijl. Hij werd geboren in een familie van speciale types: zijn papa was (volgens hem) de beste goochelaar en zijn mama was een gekke, maar lieve kapster. Doorheen de jaren twijfelde Thomas aan zichzelf en wat er zich rond hem afspeelde. Hij vond het niet erg om samen met zijn mama te gaan shoppen en al zeker niet om haar wat advies te geven bij het kiezen van kledingstukken. Hij hield zich wel in, want een zoon die enthousiast met zijn mama gaat shoppen, is niet iets waarover een typische jongen in zijn jeugdjaren enthousiast zou moeten zijn.

Elke ochtend, wanneer hij buiten en ver genoeg van huis was, kon de show voor hem beginnen: hij had steeds een extra zak bij waarin heel wat speciale meisjeskleren met accessoires zoals kettingen, roze kousen, oorbellen en om het af te werken een opvallende handtas zaten. Op school kon Thomas helemaal zichzelf zijn en wist iedereen ervan. Wanneer je naar hem keek, kon je al raden voor welk geslacht hij ging. Hij zat natuurlijk wel met iets: hoe zou hij dit kunnen vertellen aan zijn ouders? Wat zou hun reactie zijn? Hij vond het jammer dat hij thuis een masker moest dragen en wou dit graag zo snel mogelijk regelen.

Op een normale, rustige schooldag was Thomas naar Beyoncé aan het luisteren tijdens de studie van wiskunde, toen hij plots zijn mama zag binnenstappen. Hij spurtte meteen naar de wc en rende naar de meisjestoiletten die hij mocht gebruiken. Wat nu? Wat als zijn mama hem al had gezien? Zijn hart ging razendsnel en zijn handen waren nat en klam van het zweet. Ondertussen was de leerkracht van wie hij studie had bij de meisjestoiletten aangekomen. Hij riep heel kwaad: “Thomas!!”. Toevallig moest zijn mama ook naar het toilet en arriveerde ze juist toen de leerkracht zijn naam riep. Ze raakten aan de praat en de leerkracht legde haar uit dat er een leerling zonder toestemming was gaan lopen. Zijn mama zei hem dat haar zoon ook Thomas heette en dat hij het misschien kon zijn. Ze riep zijn naam. Thomas kwam rustig uit de wc gestapt in zijn speciale opvallende meisjeskleren en zijn roze kousen. Zijn mama bekeek hem geschrokken van kop tot teen, nogmaals deed ze dit en ze lachte naar hem, voor haar was alles duidelijk.

Sindsdien kan Thomas zonder probleem thuis luidop Beyoncé luisteren met zijn roze kousen aan.

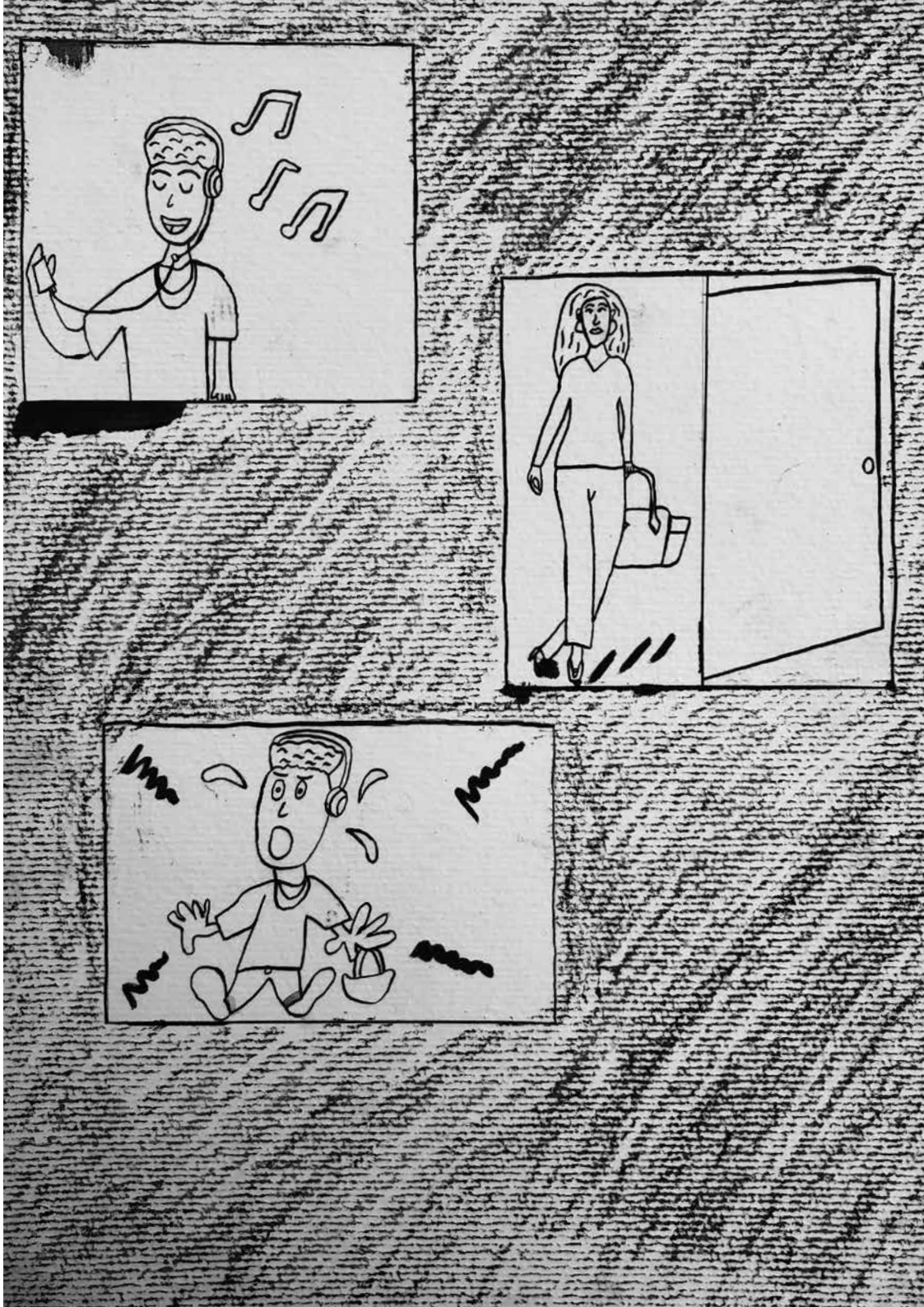

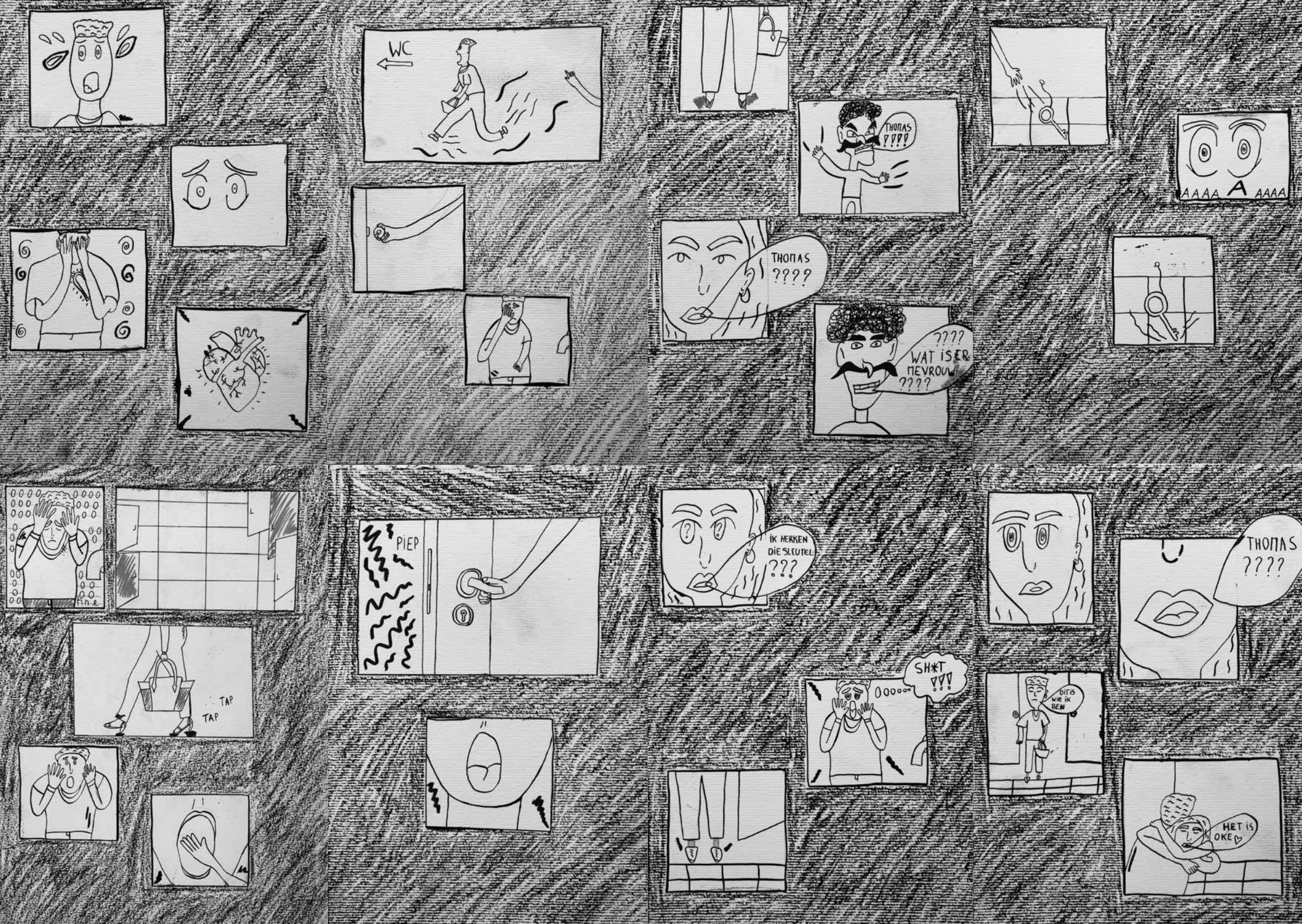
WC
THOMAS ????
THOMAS ????
???? WAT IS ER MEVROUW ????
AAAA A AAAA
TAP TAP
PIEP
IK HERKEN DIE SLEUTEL ???
SH*T ???
THOMAS ????
DIT IS WIE IK BEN
HET IS OKE

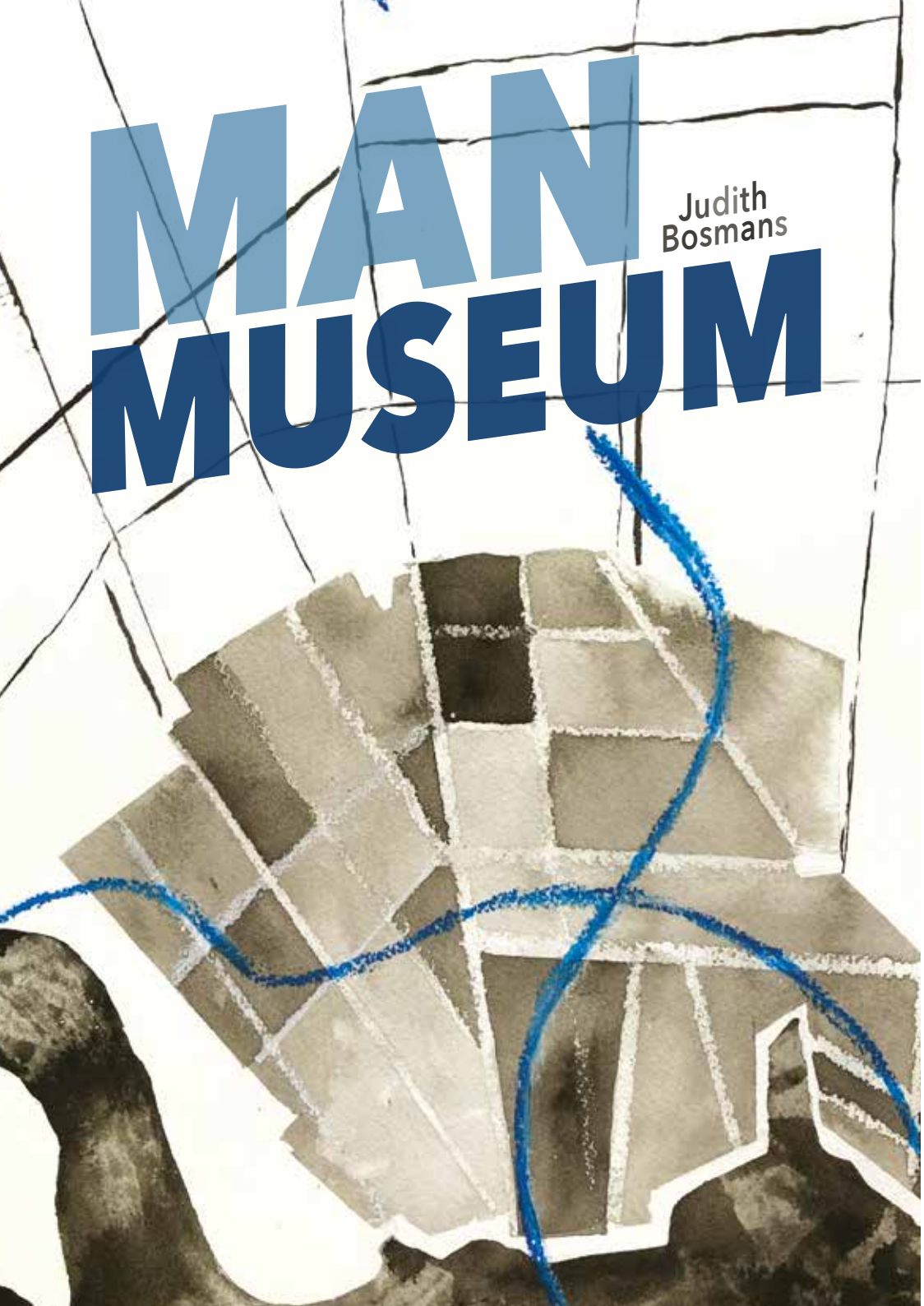

ManMuseum

Judith Bosmans

Toen ik klein was, ging ik vaak bij mijn oma slapen. Zij zat in haar schommelstoel voor het vuur, en ik op een schapenvacht op de grond. Dan vertelde ze me sprookjes en verhalen.

Een paar maanden voordat ze doodging, vertelde ze mij een ander verhaal, een verhaal over wat er gebeurd is met de mensheid. Een 90-tal jaar geleden werd een man gebeten door een rat, de beet werd groter en groter, en uiteindelijk stierf hij. Een jaar later was de helft van alle mannen op aarde dood. Twee jaar later was er geen enkele man meer. Vanzelfsprekend heerste er chaos, de wereld zat in een crisis. Want elke vrouw had wel iemand verloren, een man, zoon of papa. Alle jobs die door mannen gedaan werden moesten door vrouwen ingevuld worden. De crisis duurde een half jaar, tot een paar van de briljantste wetenschapsters zich verenigden in het "Mondus Novus initiatief", letterlijk vertaald, nieuwe wereld, en door het volk beschreven als MNI. Zij dienden als een nieuwe regering, voor een nieuwe wereld. En tegelijkertijd onderzochten ze de ziekte.

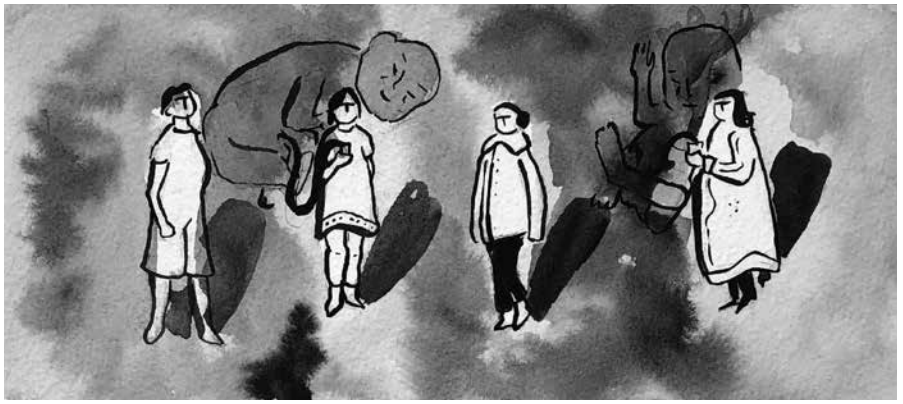

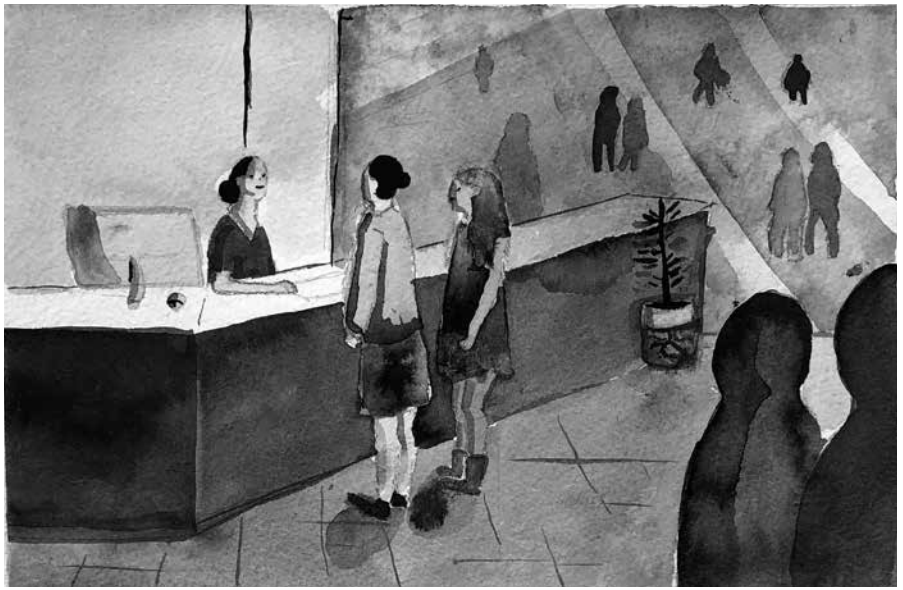

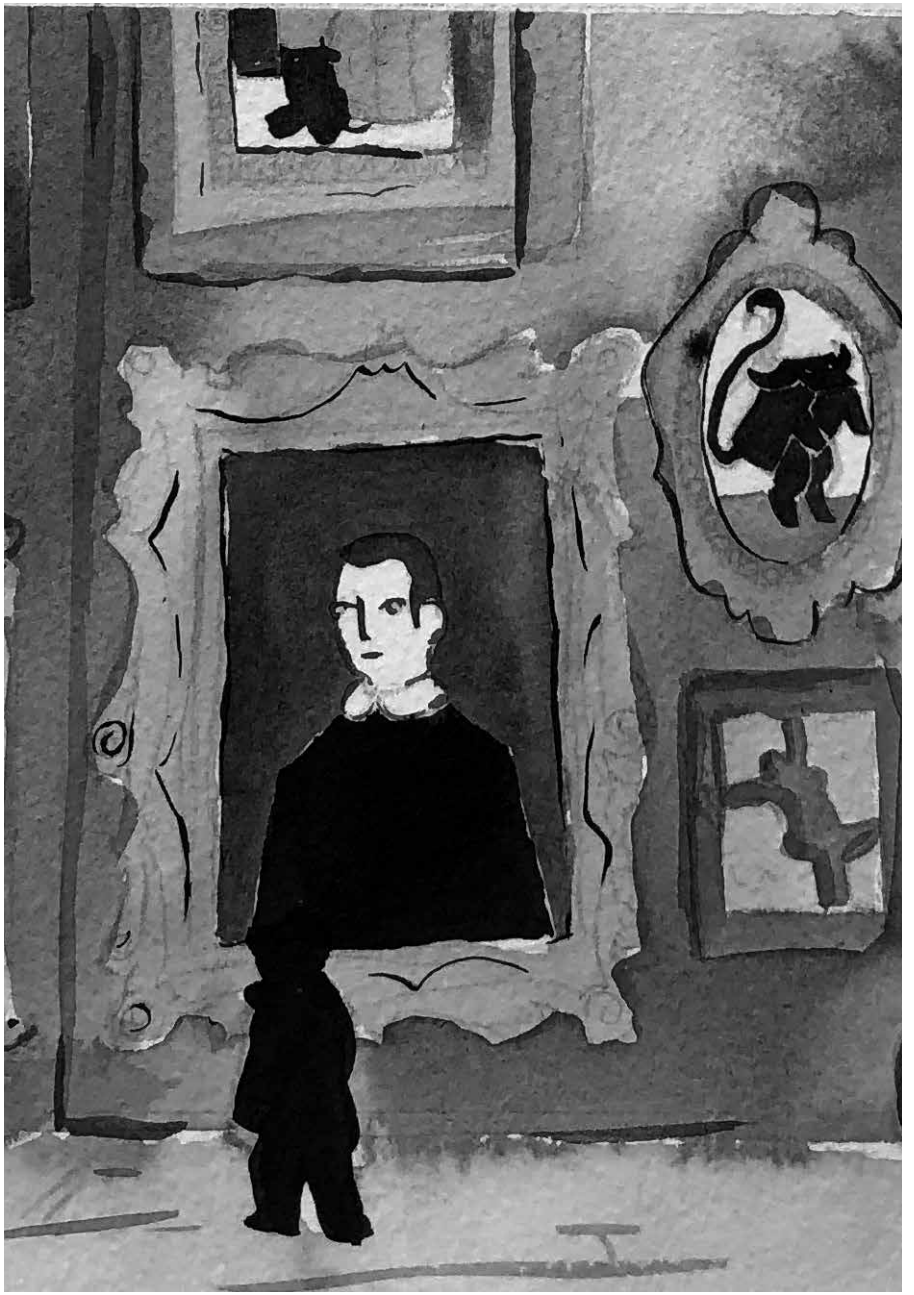

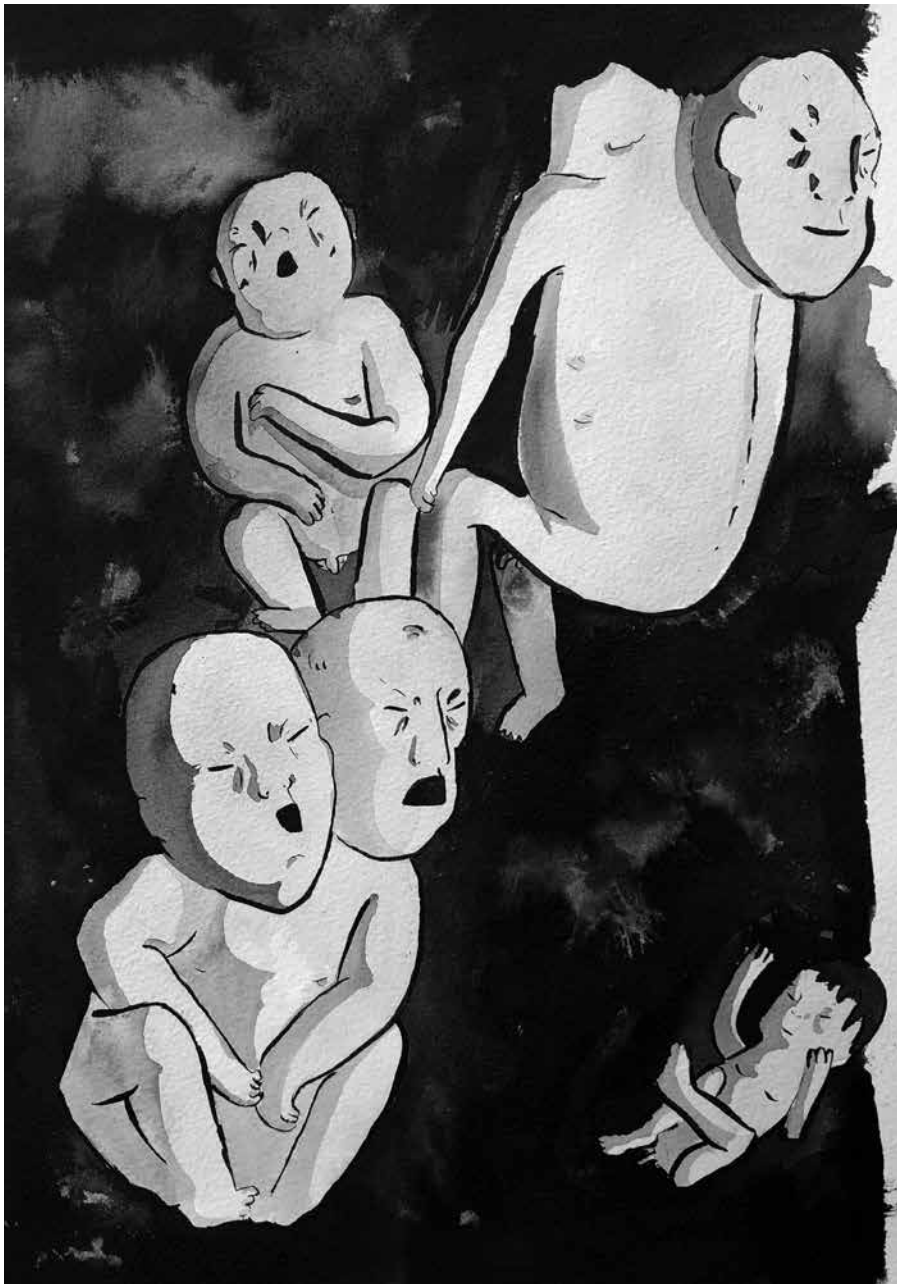

Vandaag ging ik naar het ManMuseum. Op zulke momenten moet ik aan oma denken. Om al de slachtoffers te eren zijn er museums opgericht, ManMuseums. Die leert mensen vandaag, die nog nooit een man hebben gezien, over hun cultuur, hun manier van doen en liefde. Ik ben er al een paar keer naartoe gegaan, maar de museums zijn zo groot, dat je ten minste 5 keer moet gaan voor je de helft hebt gezien. De onderste verdiepingen interesseren mij niet zo. Die gaan over politiek en cultuur, dus de meeste kamers heb ik overgeslagen. Ik vind de bovenste verdiepingen, die over de ziekte en hun dagdagelijks leven gaan, veel interessanter. Daar zijn zolderkamers volgestouwd met spullen, kleren en foetussen. Rekken van de vloer tot het plafond die pronken met skeletten, schedels en bokalen met vreemde dingen. Toen ik er daarstraks was, ben ik verdwaald. Ik kwam in een kleine kamer terecht, met een houten vloer en buiten een bank was de kamer leeg. Op de bank stond iets gekrast...

Nu zijn er vrouwen met harten,
overvol van liefde,
en niemand om het aan te geven.

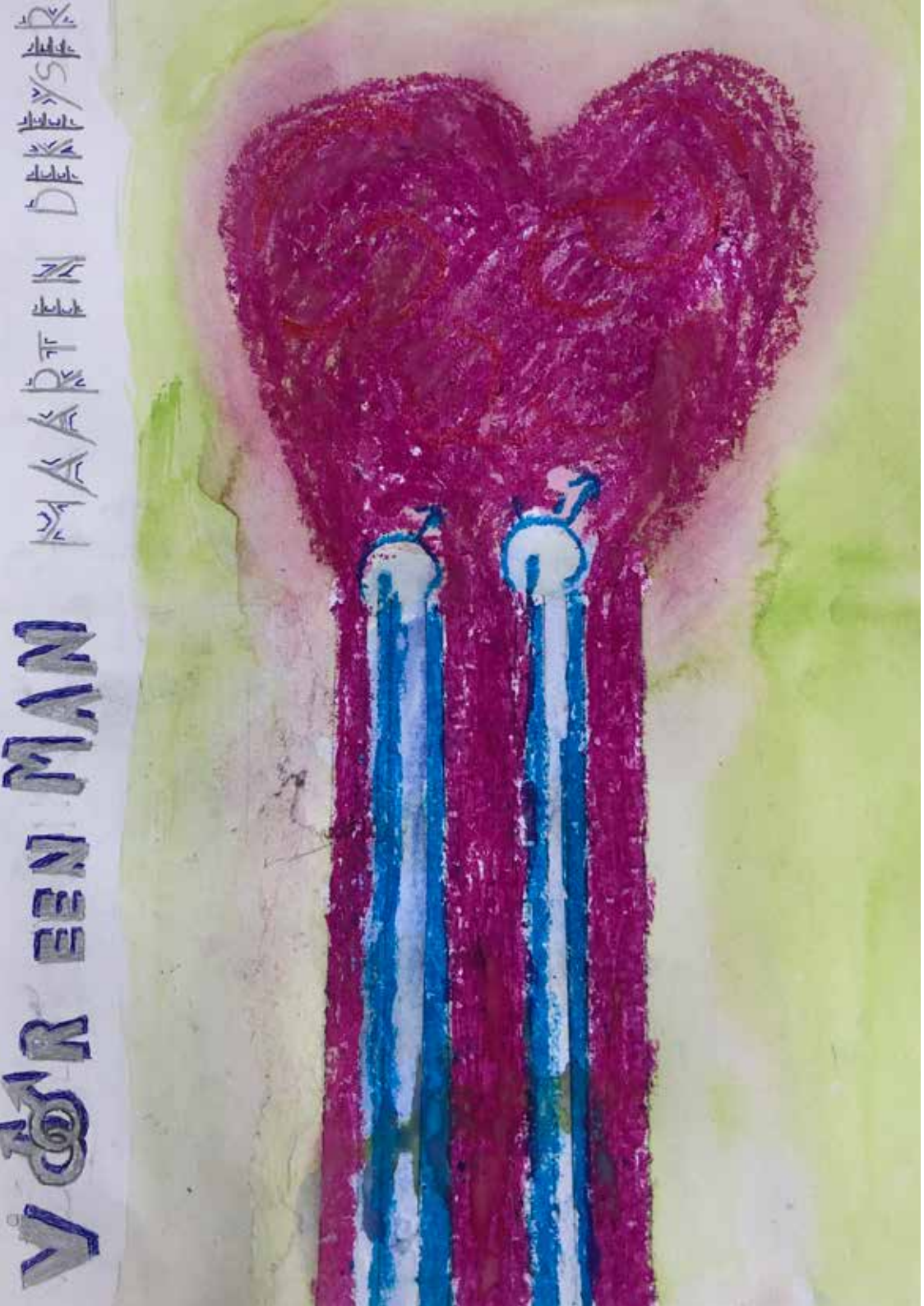

Voor een man

Maarten Dekeyser

Het was vroeg in de ochtend, mensen zaten aan de ontbijttafel met dikke, blauwe wallen onder de ogen, het hoofd naar beneden, starend naar hun mok met zwarte koffie. Toch waren er uitzonderingen: de bakkers die al van 3 uur uit de veren waren om brood te bakken, de nachtpatrouille van de lokale politie die de laatste minuten aftelde voor ze naar bed kon, de kinderen en gepensioneerden die al voor tv zaten, en Toon. Toon kon elke dag - al wist niemand hoe - vroeg uit de veren, energiek, alsof hij een pak suiker naar binnen had gewerkt in z'n slaap. Dan sloot hij zijn mobiel aan op de speaker en speelde z'n favoriete nummer (*Talking Online* van *Chaterin and The Waves*), zette het volume op 85 en begon zijn ochtend. Terwijl hij zich waste, plaste, zich kleedde en zijn tanden poetste, weerklonk het lied door het huis en wanneer het was afgelopen, speelde het automatisch opnieuw, want hij had geen andere muziek op zijn mobiel. Toons ouders en zusje waren het inmiddels al gewoon en hadden er hun dagelijkse wekker van gemaakt.

Onderweg naar school floot Toon nog steeds het vrolijke melodietje mee terwijl hij met z'n armen zwaaide en met z'n hoofd knikte op het ritme. Eenmaal aangekomen, keek hij meteen rond, op zoek naar Olivia, zijn beste vriendin. Wanneer ze bij elkaar waren konden ze uren doorpraten over de nieuwste roddels en superhelden. Dan praatten ze over een nieuwe film of strip of verzonnen er zelf één en bedachten er een heel verhaal rond.

Aha, daar zat ze, met haar handen in haar zakken en gebogen rug, op een bankje. Ze praatte met een jongen. "Een nieuwe?", dacht Toon, en hij naderde het bankje. Terwijl hij dichterbij kwam bekeek hij de nieuwe jongen van kop tot teen. Hij had zwart lang haar dat in dikke, golvende lokken langs z'n hoofd liep. Hij was mager en licht gespierd. Hij had een stoppelbaardje en snor en blauwe ogen. Olivia merkte Toon op en stond op, begroette hem met een kus en stelde hem voor aan de nieuweling. "Jens, aangenaam", zei de nieuwe, terwijl hij z'n hand uitstak naar Toon. Ze schudden elkaar de hand, gevolgd door een knuffel en twee kloppen op de rug, want als twee jongens gewoon knuffelen is dat helemaal niet stoer; daar waren ze het allebei duidelijk over eens. Hoewel de knuffel maar vrij gewoon was, ervoer Toon hem net wat anders: in zijn lichaam voelde het alsof z'n bloed kookte en er kriebelde iets in zijn nek. Gedurende de lessen piekerde Toon erover, hij wist niet wat er gebeurd was.

Wanneer hij thuis aankwam en door de hal liep, zag hij z'n zusje haar deur openstaan. Terwijl hij die passeerde, keek hij naar binnen en merkte hij een poster op die Gwen - z'n zusje - net had opgehangen. Het was een foto van een gespierde man die een pose aanhield waardoor al zijn spieren gespannen stonden. Even later kwam Gwen de badkamer uit en zag ze Toon. "Hey Toon, gaat het?", vroeg ze met een verwarde stem. "Eh ja hoor," zei Toon, terwijl hij zich geschrokken naar z'n zus draaide, "ik was gewoon aan het dagdromen, da's al." Hij schaamde zich omdat hij helemaal gehypnotiseerd was door de knappe man.

De rest van de avond dacht hij aan het voorval met Jens. Er was één optie waaraan hij bleef terugdenken. Hij had wel wat gehoord over homoseksualiteit, dat het betekent dat een jongen verliefd is op andere jongens en dat er mensen zijn die tegen homo's zijn, ook wel homofoben genoemd, die homo's uitlachten, pesten en soms zelfs bevochten. "Maar dat kan toch niet ?!", dacht hij,"mijn beste vriend is toch een meisje, onmogelijk dat ik homo ben!" Om daar wel zeker van te zijn, zocht hij 's nachts online info op over homoseksualiteit en bezocht hij zelfs anonieme chatgroepen waar hij veel antwoorden kreeg van mensen die zelf homo of lesbisch waren.

Zes maanden verstreken. Toon had ontdekt dat hij homo was en had het aan Olivia verteld, maar aan niemand anders. Om de laatste avond van de zomervakantie te vieren, hadden Toon en Olivia met Jens afgesproken in een restaurant. Het eten had gesmaakt en alhoewel ze al lang klaar waren met eten bleven ze maar praten. Olivia gaapte diep en zei: "Excuseer mij jongens, ik ga even naar het toilet." Toen ze weg was, boog Jens zich voorover en zei: "Zullen we anders naar mijn huis gaan?" "Maar Olivia…", zei Toon nerveus. "Maak je maar geen zorgen om haar, we betalen haar eten wel en laten een briefje achter; je hebt toch ook gemerkt hoe moe ze was." Toon dacht even na en besloot uiteindelijk met Jens mee te gaan, het zou hem morgen op school enkel een 'sorry' kosten, Olivia zou het hem vast wel vergeven. Onderweg sloeg Jens z'n arm over Toons schouder, wat Toon weer een warm gevoel gaf. Eens ze binnen waren, draaide Jens de deur op slot. Ze gingen in de zetel zitten, Jens keek Toon in de ogen en riep: "Kom maar, jongens!" Drie jongens met knuppels en een enge grijns stormden vanuit de keuken op hem af. Ze riepen herhaaldelijk z'n naam: "Toon, Toon, Toon …" De stemmen werden luider en de knuppels die dadelijk zijn gezicht zouden raken, bewogen trager. "Toon, Toon…".

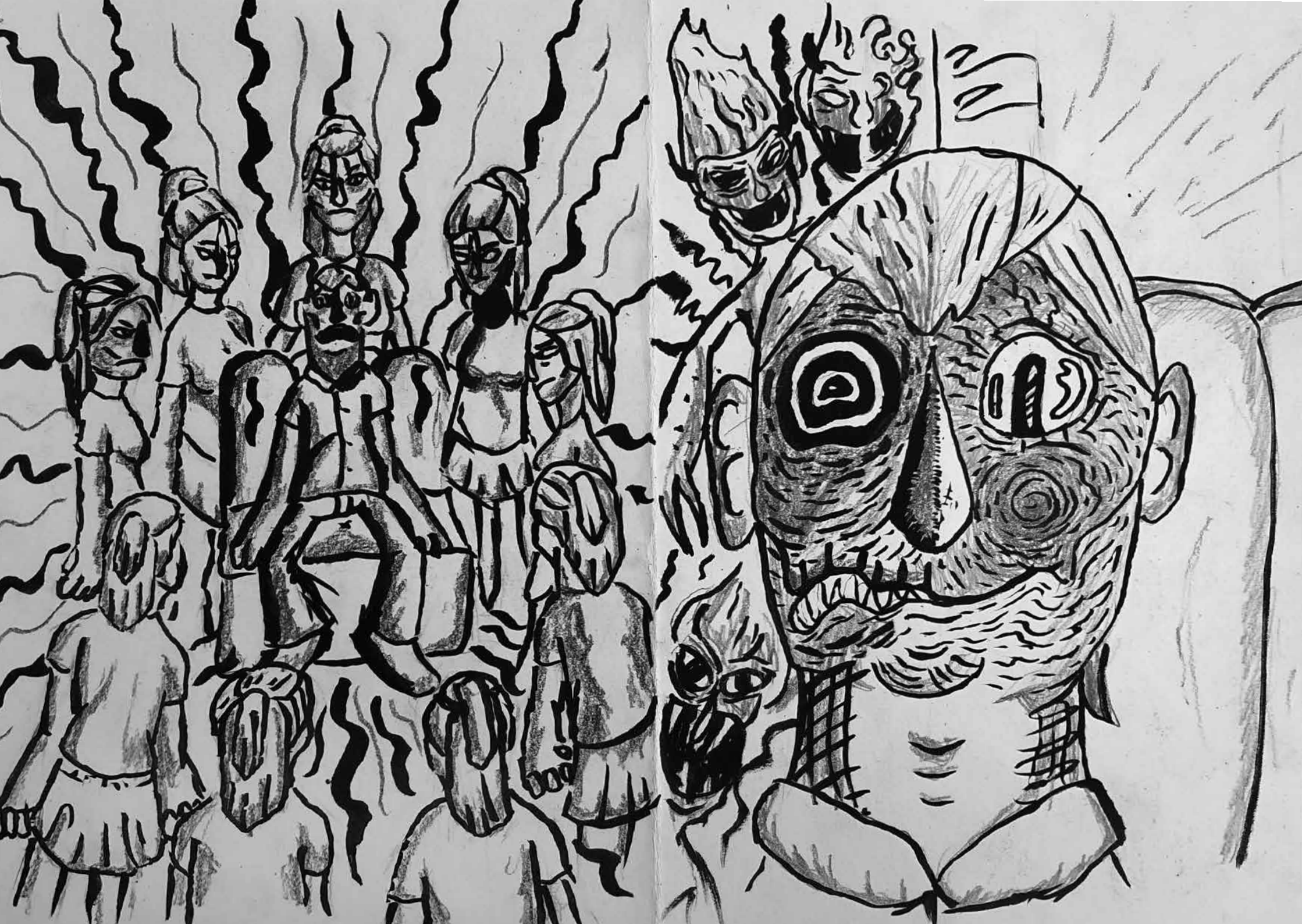

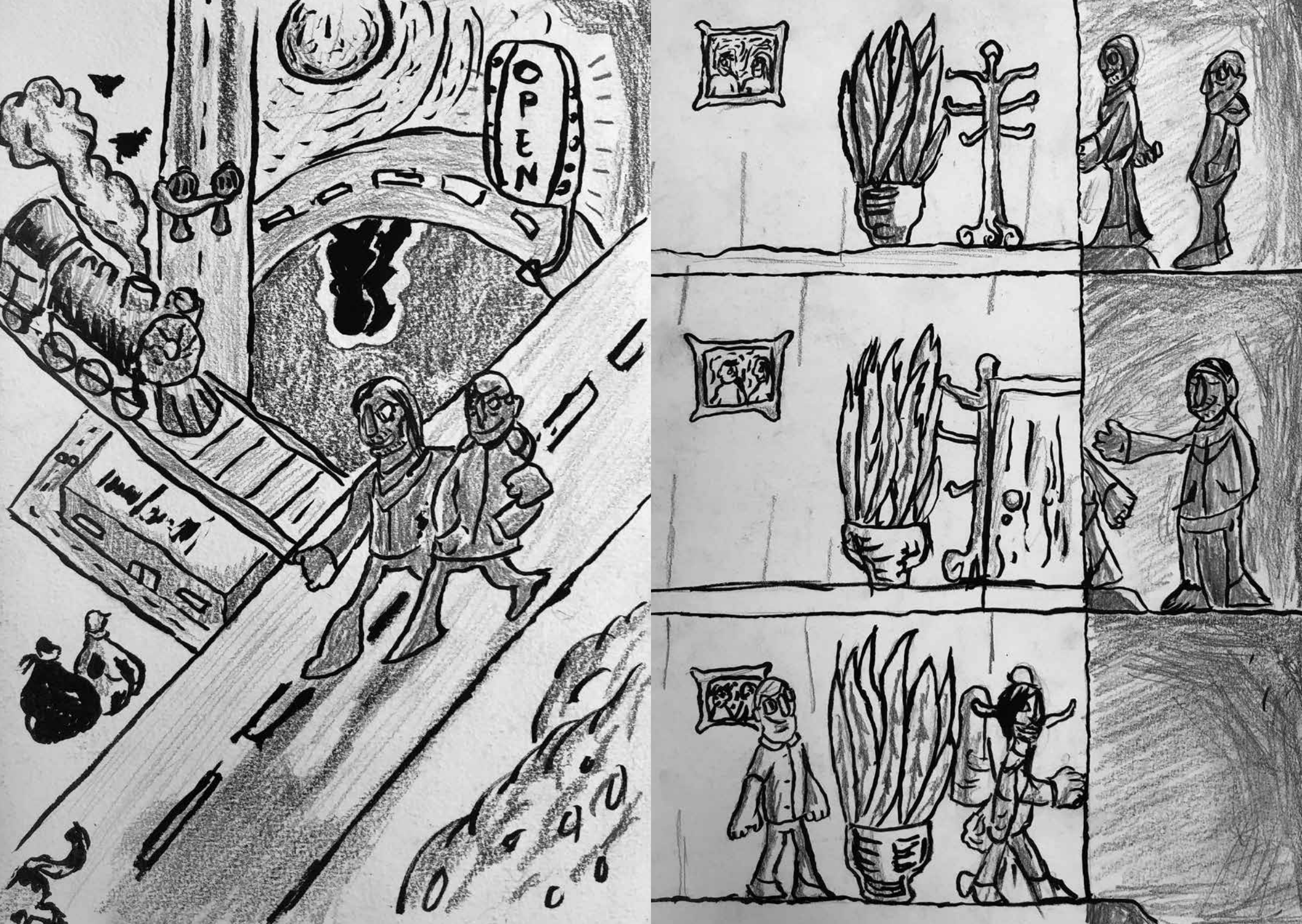
OPEN

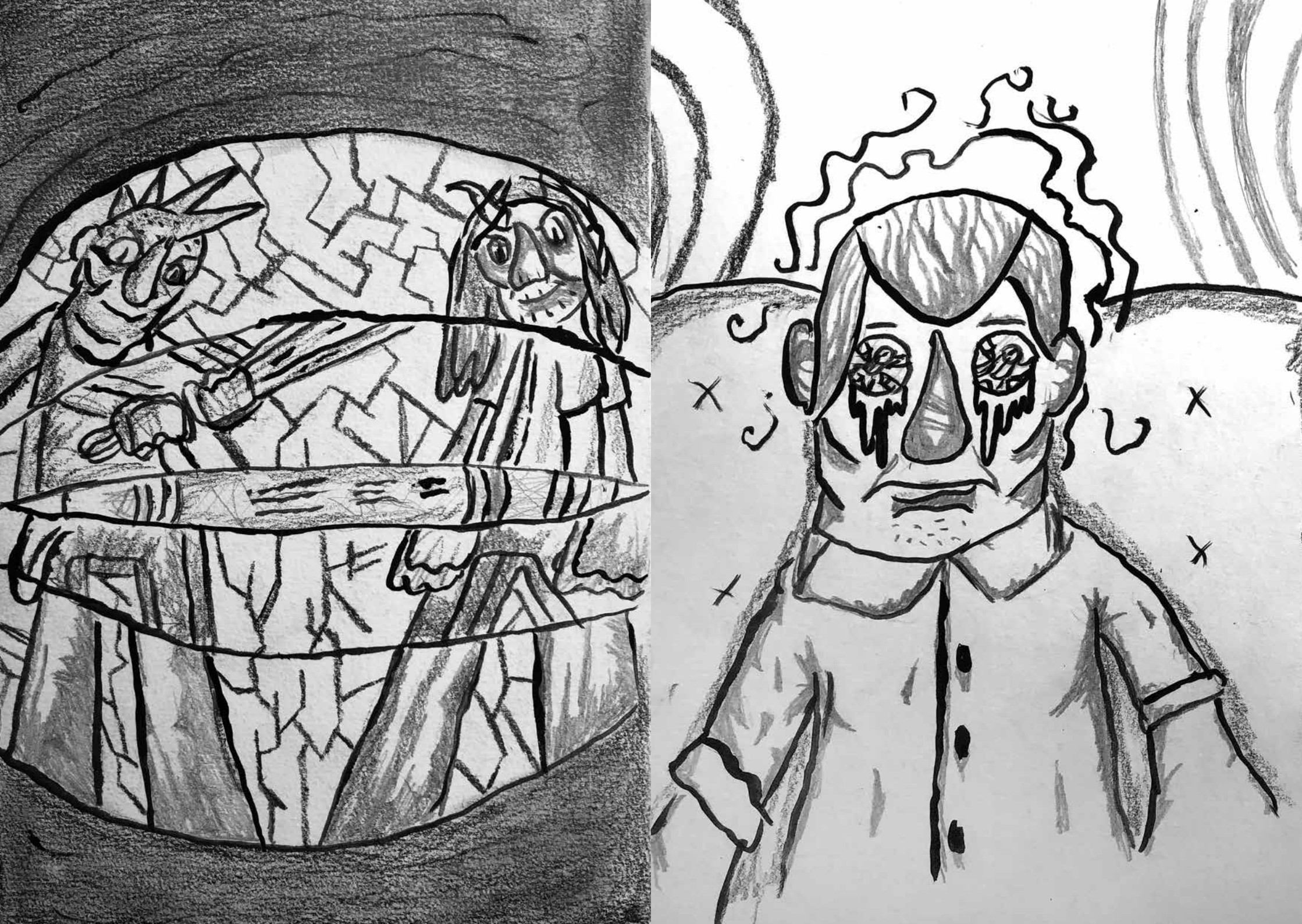

Hij hoorde nog steeds z'n naam, maar de knuppels waren verdwenen, en hij zat ook niet meer in Jens z'n woonkamer. Voor hem zaten Olivia en Jens aan de tafel. "Eindelijk," zei Olivia," je was even weg; Jens heeft net voorgesteld om met hem mee te gaan, hij heeft een paar leuke games die we met z'n allen kunnen spelen." Hoe graag Toon ook mee wou, toch moest hij het aanbod afwijzen vanwege zijn enge dagdroom.

De volgende dag na school, achter de fietsenstalling, sprak Toon met Jens over de vorige avond, over zijn dagdroom, dat hij homo is en gaf hij zelfs toe dat hij een oogje op hem had. Jens balde z'n vuisten, stapte traag dichterbij en zei: "Dacht je nu echt dat ik iets met jou zou willen, jij vuile homo!?" En voor Toon iets kon doen, werd hij getroffen door Jens' vuist in z'n gezicht, gevolgd door zwart voor z'n ogen en leegte.

The End

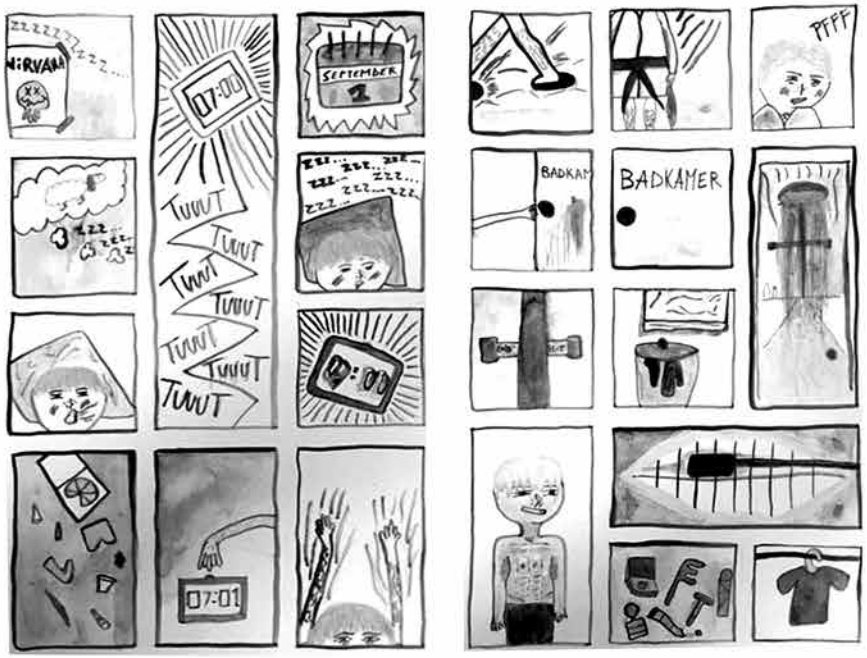

Marie De Vleminck

Te laat

Narjis El Khattabi

Lou is achtien jaar, en is sinds haar 3de middelbaar verliefd op haar leerkracht Marie.
Tijdens de zomer hadden ze een mooie lange relatie: ze gingen samen op vakantie. Ze brachten veel tijd samen door. Keken samen films, gingen samen zwemmen, en nog veel meer.
Nadat Lou haar diploma gehaald heeft trekt ze naar de universiteit die ver van haar thuisstad vandaan ligt. Marie heeft een roze knuffelbeer gekocht voor Lou, zodat Lou haar zeker niet zou vergeten.

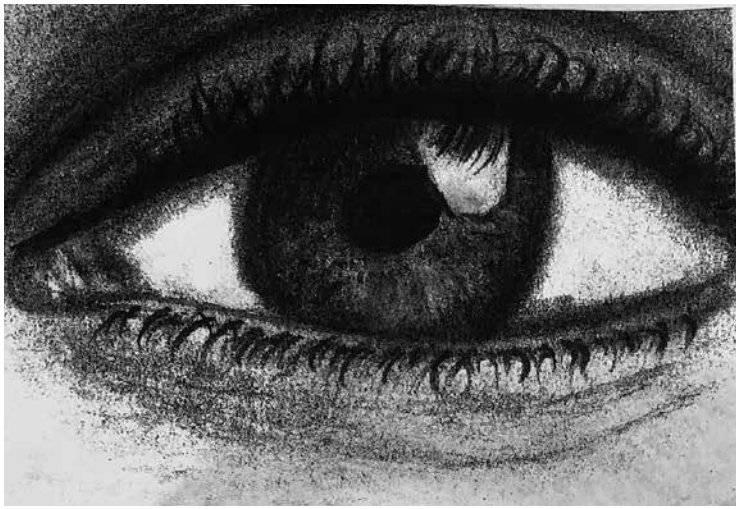

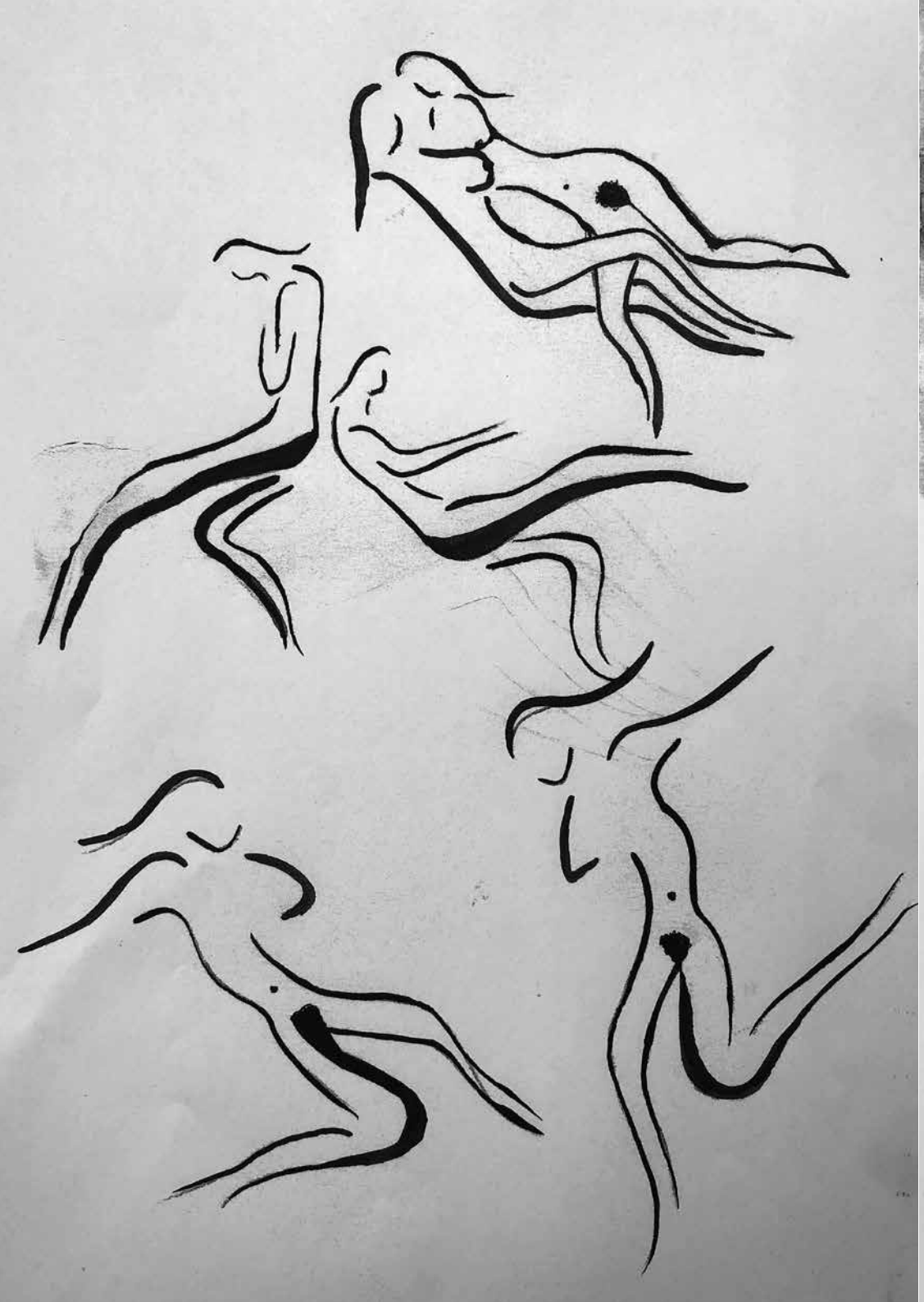

Lou mist Marie heel erg. Ze besluit om Marie terug op te zoeken in haar thuisstad.
Lou gaat onverwacht bij Marie aanbellen. Maar een andere halfnaakte vrouw doet er de deur open...
Lou begrijpt meteen dat Marie een relatie heeft met iemand anders.

Ze is te laat.

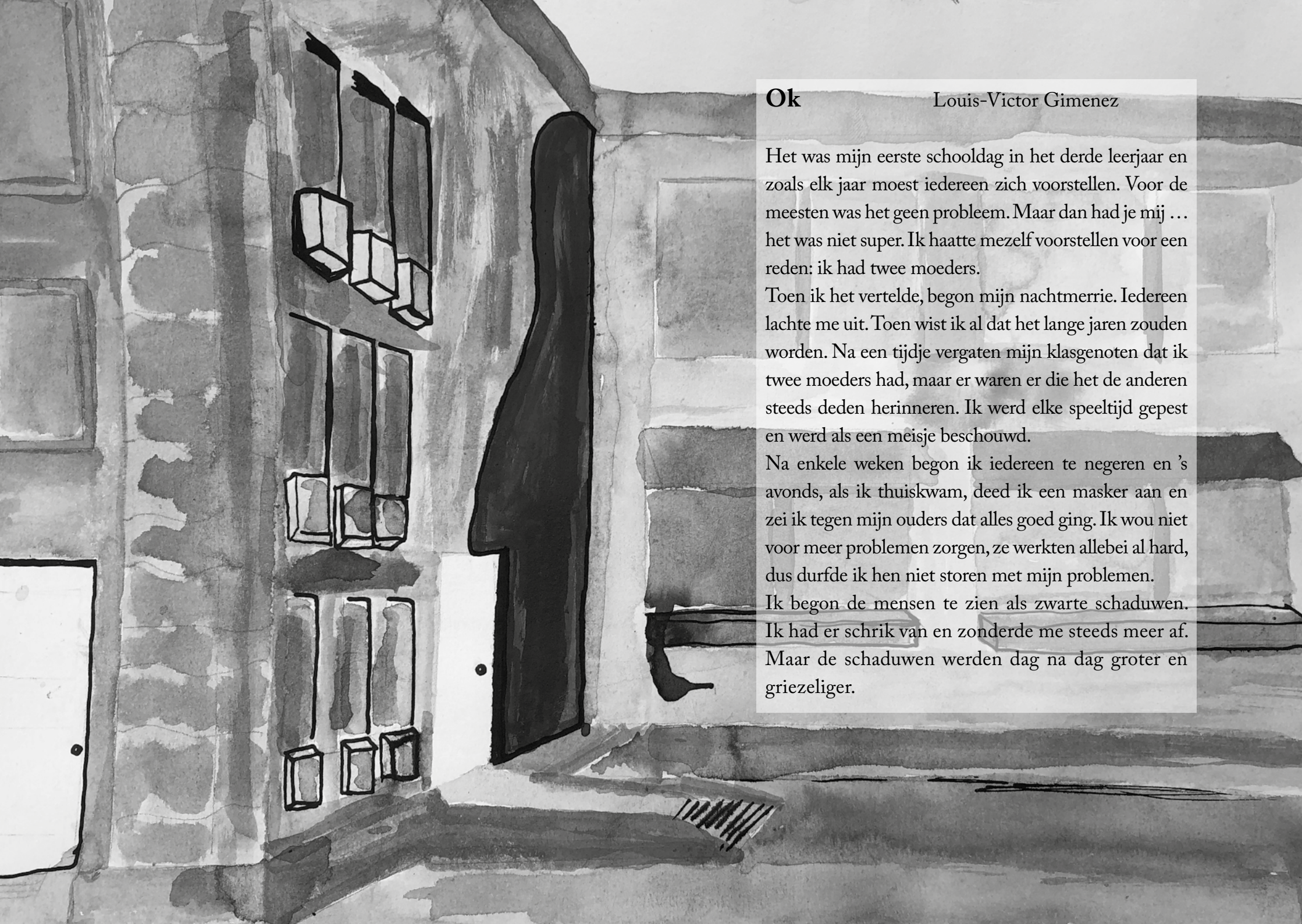

Ok

Louis-Victor Gimenez

Het was mijn eerste schooldag in het derde leerjaar en zoals elk jaar moest iedereen zich voorstellen. Voor de meesten was het geen probleem. Maar dan had je mij … het was niet super. Ik haatte mezelf voorstellen voor een reden: ik had twee moeders.

Toen ik het vertelde, begon mijn nachtmerrie. Iedereen lachte me uit. Toen wist ik al dat het lange jaren zouden worden. Na een tijdje vergaten mijn klasgenoten dat ik twee moeders had, maar er waren er die het de anderen steeds deden herinneren. Ik werd elke speeltijd gepest en werd als een meisje beschouwd.

Na enkele weken begon ik iedereen te negeren en 's avonds, als ik thuiskwam, deed ik een masker aan en zei ik tegen mijn ouders dat alles goed ging. Ik wou niet voor meer problemen zorgen, ze werkten allebei al hard, dus durfde ik hen niet storen met mijn problemen.

Ik begon de mensen te zien als zwarte schaduwen. Ik had er schrik van en zonderde me steeds meer af. Maar de schaduwen werden dag na dag groter en griezeliger.

SCHOOL
HAHA

HAHA
HIHI

HAHA
HiHi

MOAHAHA!
MOEAHA

Het was de laatste dag van het jaar en we eindigden met sport. Zoals gewoonlijk werd ik bij de meisjes gezet. Alleen, ditmaal had ik er genoeg van. Ik ging naar de leerkracht, bijna wenend, en zei tegen hem: “Ik wil bij de jongens zijn.”
Alle jongens bestierven het van het lachen en toen kon ik het niet meer aan. Ik ging naar de baas van de jongensgroep en sloeg hem en toen moest ik naar buiten. Alles veranderde, ze lachten niet meer, maar waren bang van mij. Voor ik de school verliet, zei de baas van de jongens: “Gij vuil monster”.
Ik antwoordde: “Ok ...”.

De keuze

Cecilia Leveaux

Je groeit als foetus, groeit en groeit. Langzaam, van een embryo naar een foetus. En terwijl je groeit, wordt er iets bepaald. Niet zomaar iets. Het wordt ook pas bepaald na 3 maanden: je sekse wordt vastgelegd.
Maar nu is mijn vraag: wordt het bepaald of gekozen? Wat als het gekozen wordt? Wat als je onbeslist bent? Wat als je man en vrouw tezamen bent? Deze foetus weet het niet. Hij heeft vrouwelijke intuïtie, smaak, wimpers. Maar hij kan goed met zijn handen werken, en hij is sterk en een leidersfiguur. Hij weet het niet, hij houdt van beiden. Dus wordt hij groter zonder sekse. Alles groeit maar zijn sekse blijft onbepaald.

De foetus kan niet beslissen. En als hij aan het einde van zijn leven als foetus is, besluit hij toch. Hij baseert zijn beslissing op wat hij weet over zichzelf. Hij luistert opnieuw naar de conversaties van buitenaf die hij al die maanden heeft gehoord.
Hij weet het eindelijk: hij heeft geen sekse nodig. Het maakt niet uit, zijn sekse is zijn gender niet. Zijn gender mag hij zelf beslissen. Hij wordt een jongen. Maar wat er later met zijn gender gebeurt, ziet hij wel. Nu is het tijd om kennis te maken met zijn ouders.

Forceren

Maral Sari

Ik heb er geen spijt van. Ik heb de scriptie naar mijn baas gestuurd. Wat hij ervan denkt? Hij vond het walgelijk. Misschien is het omdat ik wetenschappelijke feiten heb opgesomd. Wie weet. Hij kan toch zo'n idioot zijn. Waarom ben ik niet de baas? Wel, omdat ik een man ben. Raar. Weet ik. Het heeft lang geduurd om het uit te schrijven. Zeker een week. Ik, Henry, zal nooit opgeven om mijn baas te overtuigen. Wacht ... is het al zes uur? Amai, dat was snel ...

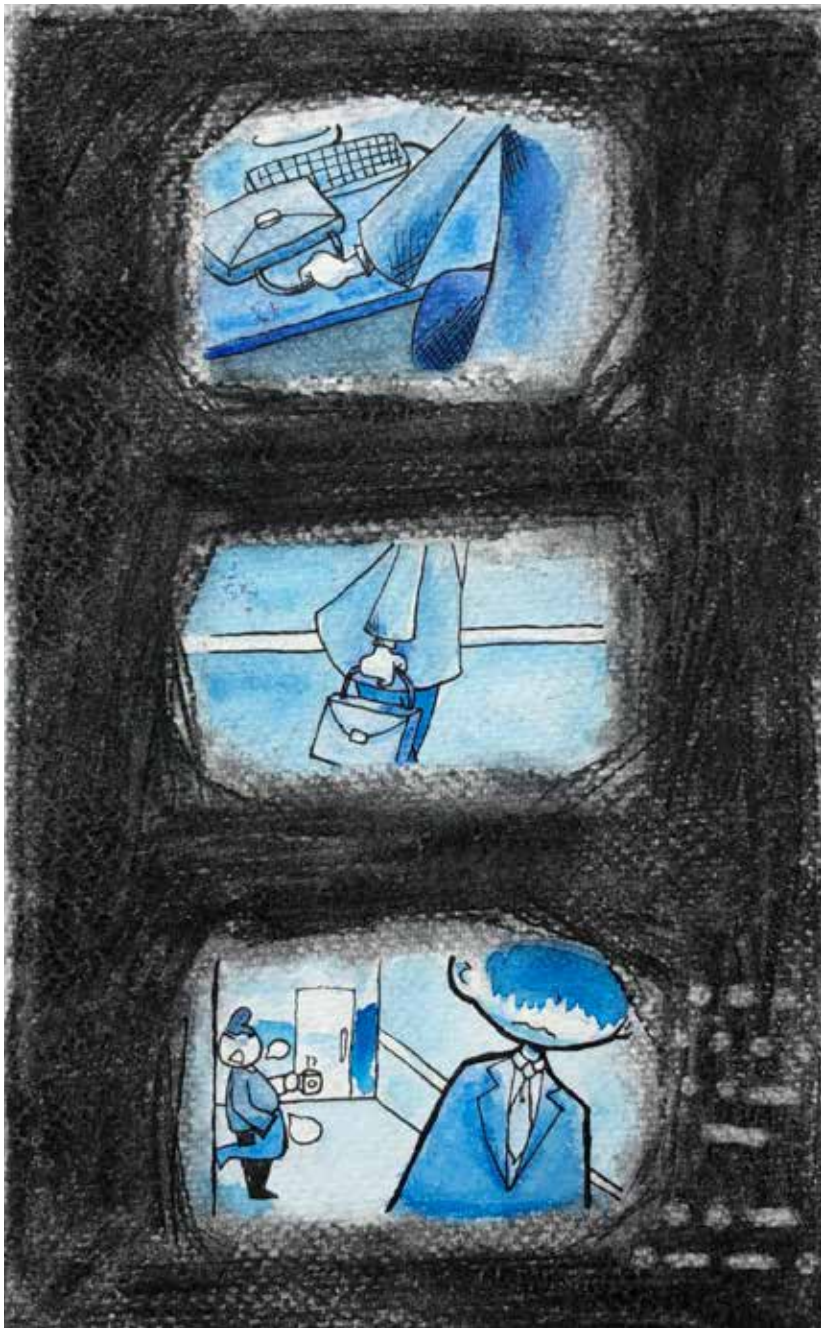

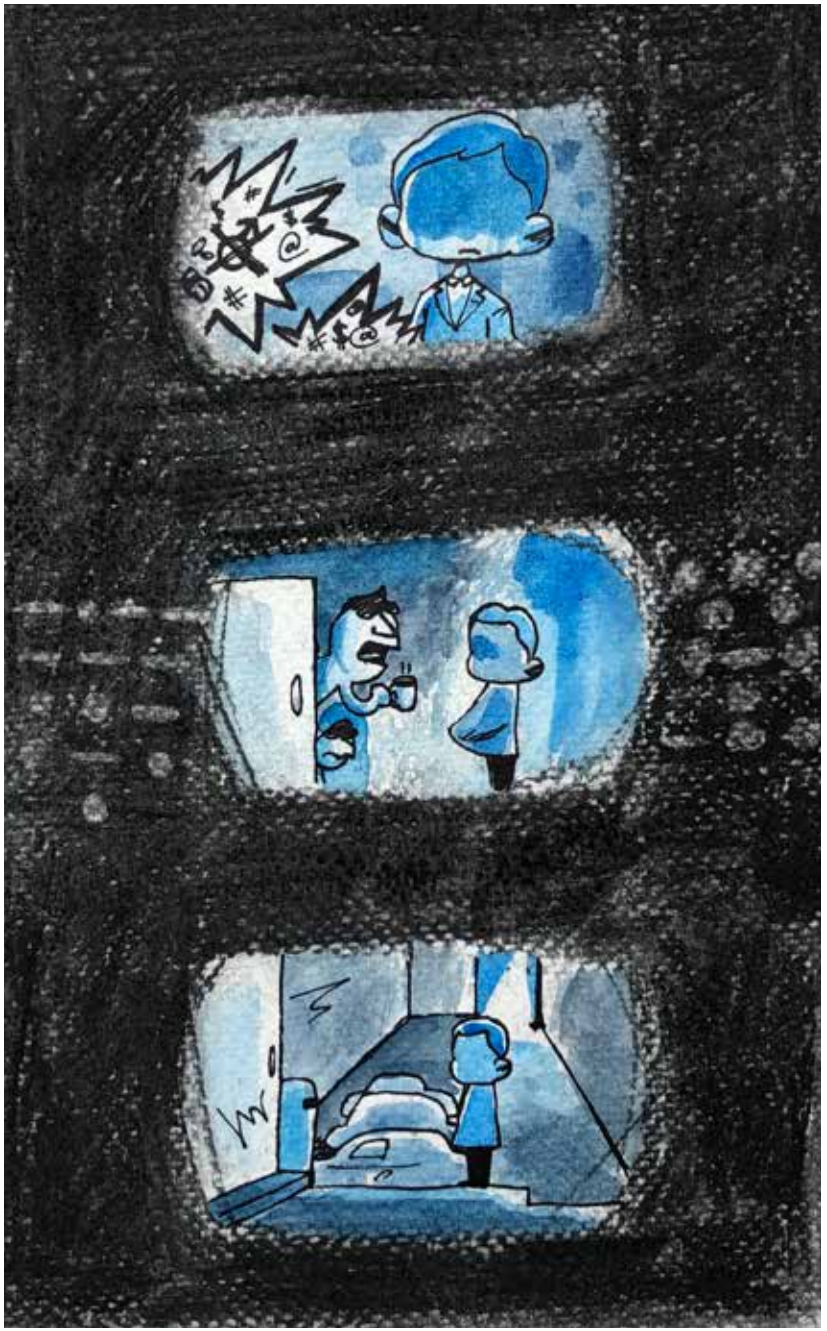

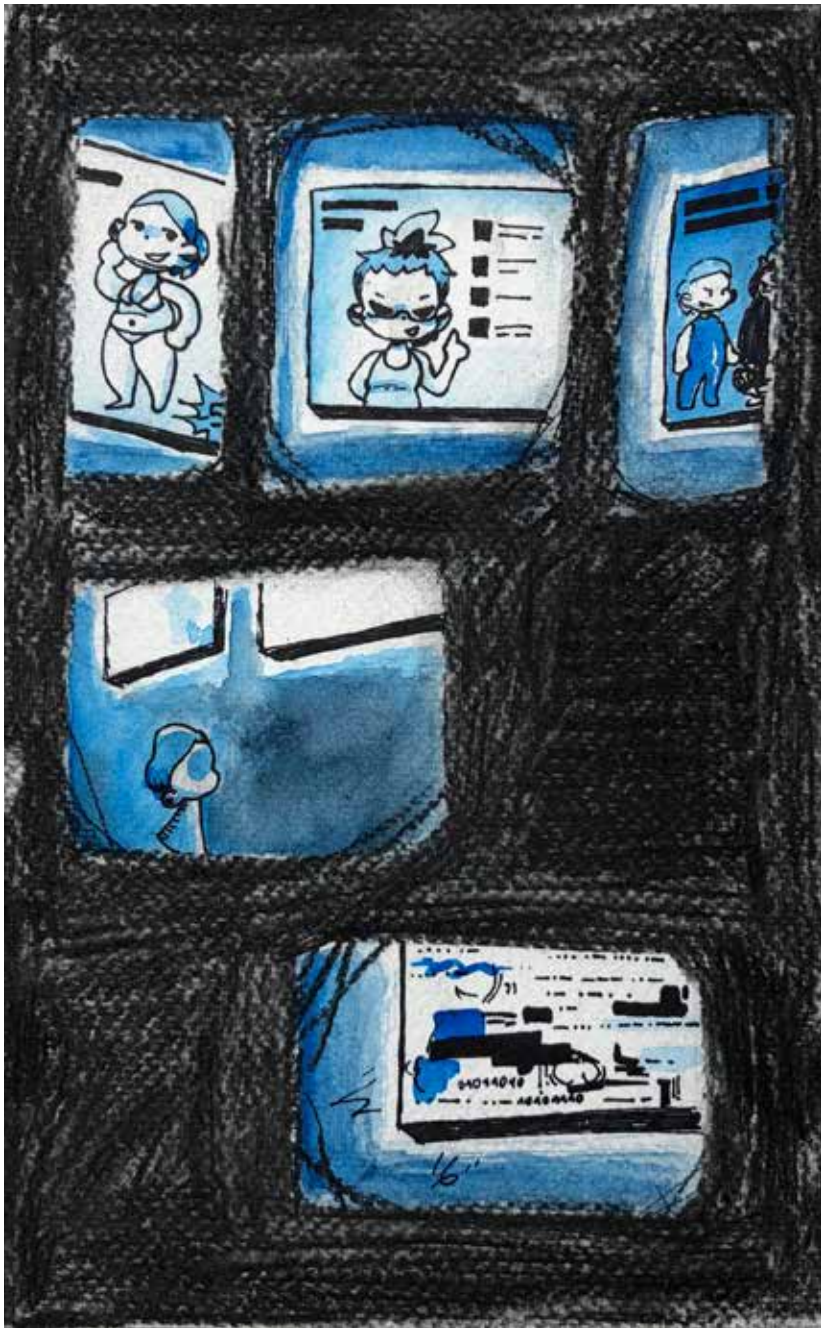

Ik werd wakker en kon niet makkelijk bewegen. Ik voelde me ... anders. Ik opende mijn ogen. Wacht ... waar was ik?! Aa! Waarom zat ik vast?! Waarom zag ik eruit als een vrouw?! Waar waren mijn ... edele delen?! Waarom was ik naakt?! Al die vragen bestormden mijn brein. Klik-klak. Ik hoorde de deur sluiten. Ik hief mijn hoofd op. Ik zag diezelfde sektariërs die me gekidnapt hadden. Met hun transtrenderkoningin waar ze o zo naar verlangden, Anna. Ik wou weg van hen. Maar ik kon niet. Wat gingen ze nog doen met me? Ik liet het gewoon gebeuren. Ik kon niets anders doen.

PS: transtrender is een bestaand woord. *No joke*.

Wij twee Lina Sousane

Met hun drietjes vormen mama, papa en Anissa een vrolijk gezin. Maar op een dag gaat alle kapot. Anissa voelt zich verloren door de situatie. Haar ouders besluiten om te scheiden en ze voelt zich heel eenzaam. Ze heeft niemand meer buiten haar neef, Sabri, en haar kleine nichtje, Lina. Op school wordt ze gepest omdat ze een jongenskapsel heeft, en thuis heeft ze niemand om mee te praten. Haar moeder zit altijd op café en haar vader is vaak op zakenreis.

Enkele jaren later besluit Anissa om bij het leger te gaan. Ze vindt het daar gezellig en maakt nieuwe vrienden. In het leger leert ze een meisje kennen, ze hebben al snel een connectie. Anissa keert af en toe terug naar huis maar kan niet stoppen met dromen over het meisje.

Tijdens een missie besluit ze om haar gevoelens te uiten aan het meisje dat haar gedachten domineert. Er valt een lange stilte, maar dan gebeurt er iets dat Anissa gerealiseerd heeft ... Het meisje begint sensueel te dansen en dat maakt haar zo emotioneel dat ze begint te huilen ... Van één ding is ze zeker: ze is stapelverliefd op het meisje.

In de war

Agata Szypkowska

Seren heeft pillen in het park gevonden waarmee je van je geslacht kan veranderen. Ze heeft ze uitgeprobeerd maar in plaats van beide geslachten, heeft ze nu geen geslacht meer. Haar vriend Greg is benieuwd wat de pillen met hem zouden doen. Hij wil ze zelf proberen en nodigt Seren bij hem thuis uit. Stilletjes hoopt hij, door de pillen te nemen, vrouw te kunnen worden.

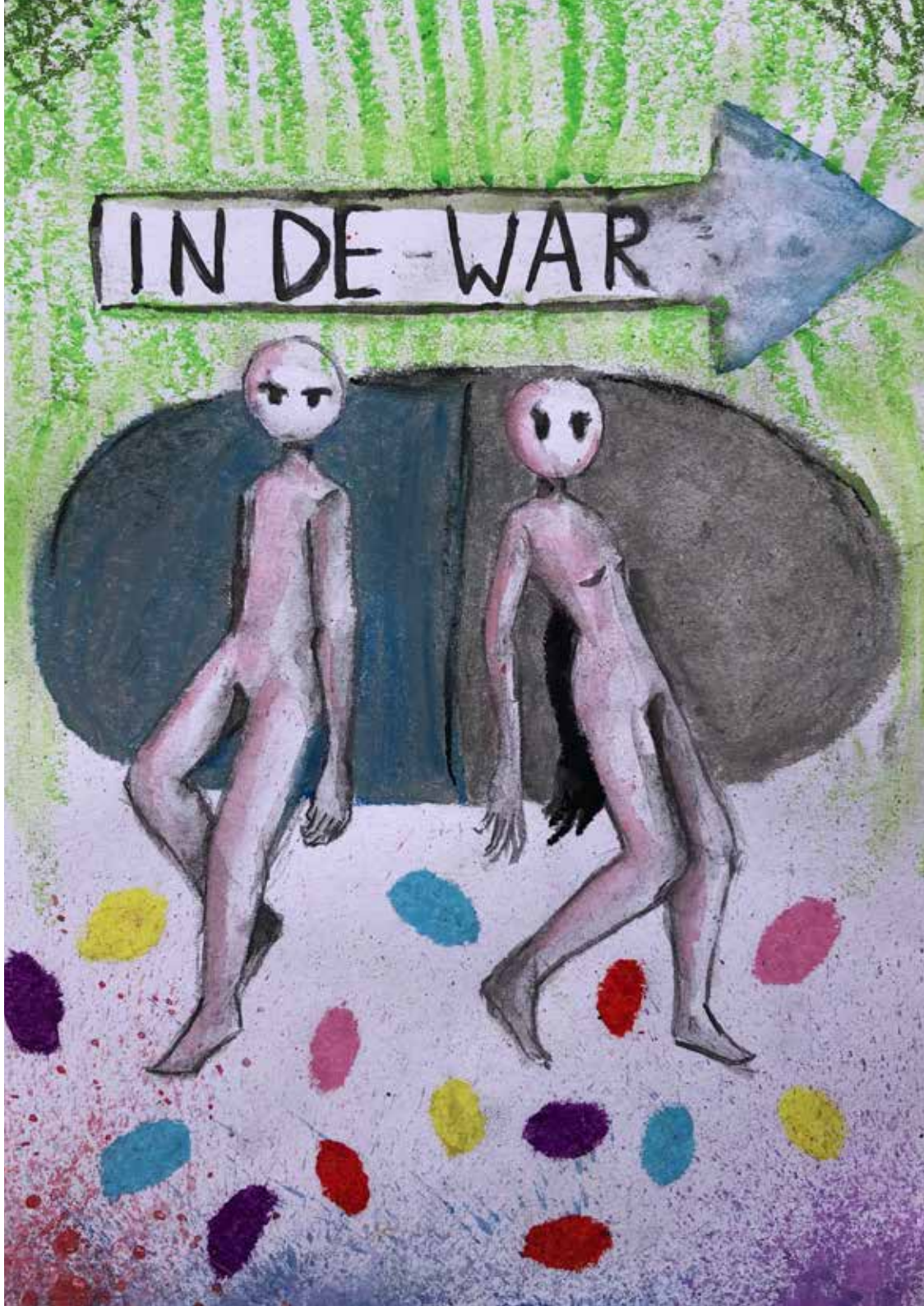

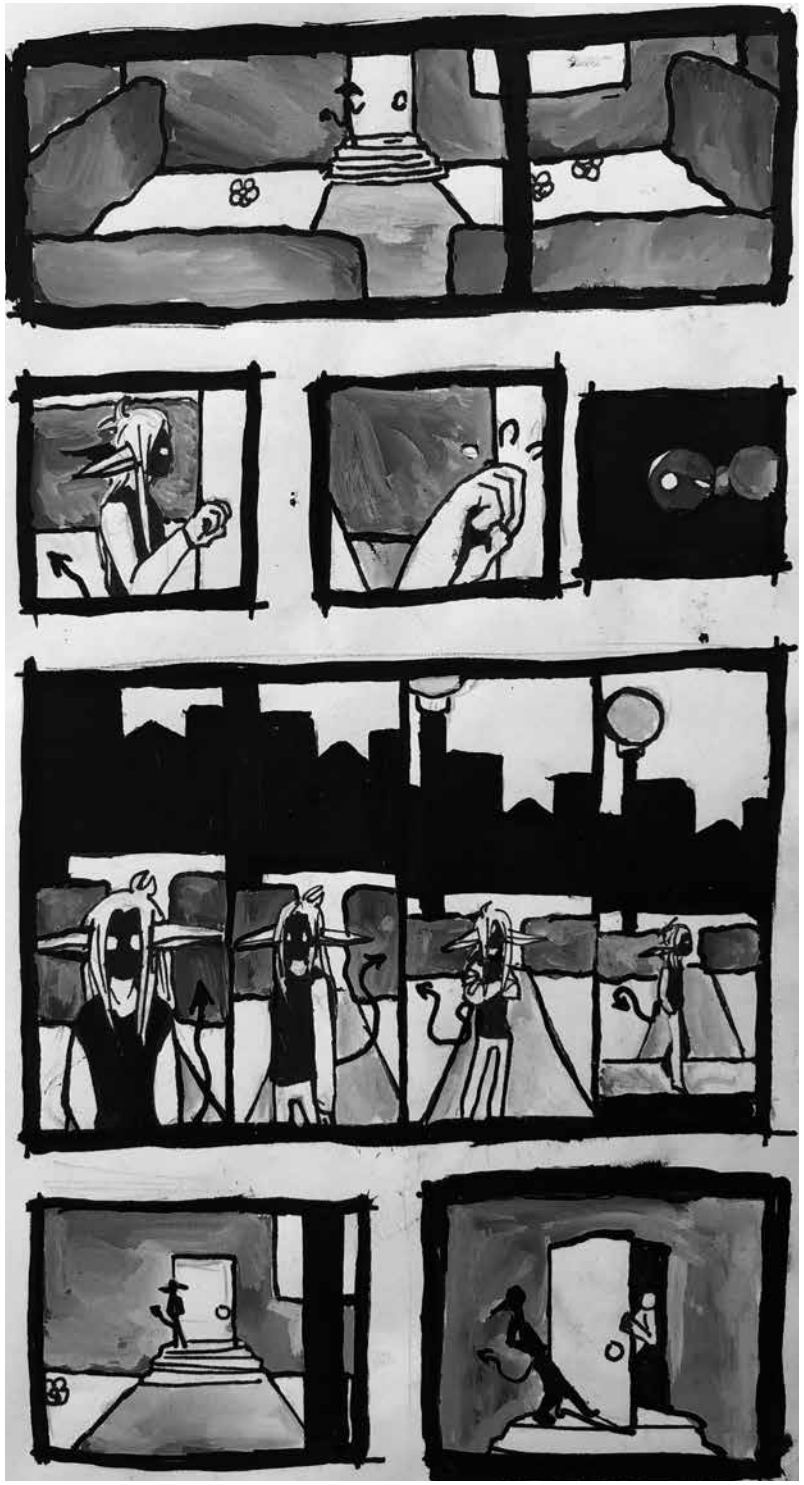

Ik haat uw DEUR!
Smirk
BINNEN

die pil is best dik...
en ik voel niets
huh.
wacht een beetje.
eurgh
puut
HAHAHAHAHA
Ja Ja, heel grappig
wacht!
het werkte!
woah! verdom maat
zelfs ik had dat niet zo!
. . . . . .
want je hebt geen gestaart.

nu kan ik dit doen.
sorry
huh?

ik ben verliefd en zo, maar
relaties zijn....
relaties zijn niet in mijn interesse.
huh.
Biep Biep!
ok dan, ik begrijp het..
?
dit is mijn lift
oh.
ik heb iemand ontmoet 2 weken geleden
ah.

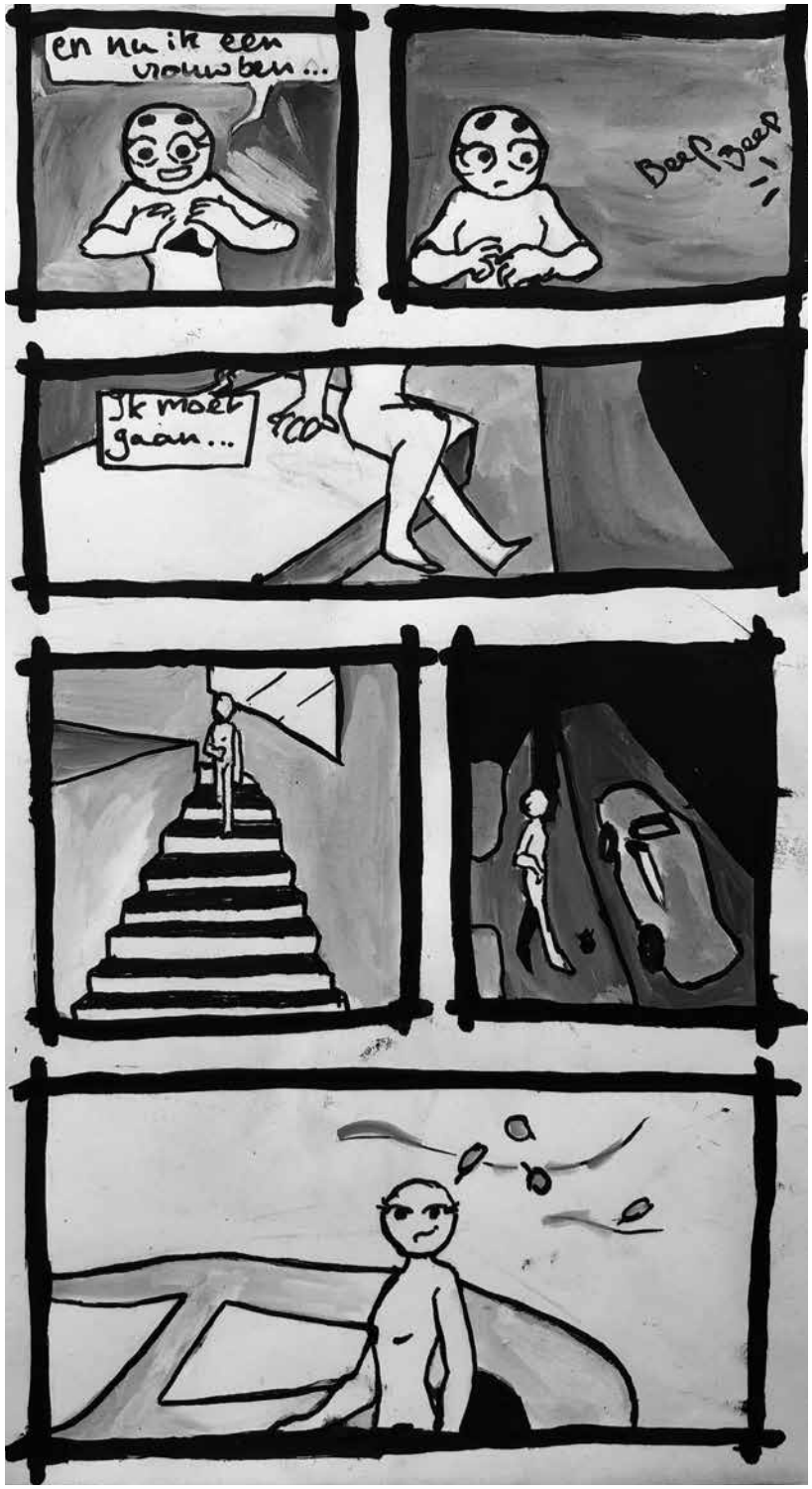

Greg, die nu Gina genoemd wordt, kijkt nog één keer naar Seren voordat zij de deur van de auto opent. In de auto wacht een man die ze twee weken geleden ontmoet heeft. Hij zei dat als Greg een vrouw zou zijn, hij haar naar Londen zou meenemen om daar samen te gaan wonen. Deze kans wil Gina niet missen dus besloot ze om na haar transformatie een sms naar hem te sturen. Ondertussen heeft ze gezien wat Seren echt voelt voor haar. Seren kijkt nog eens glimlachend door het raam. Het huis heeft nu een ander eigenaar. Greg, die nu Gina genoemd wordt, kijkt nog één keer naar Seren voordat zij de deur van de auto opent. In de auto wacht een man die ze twee weken geleden ontmoet heeft. Hij zei dat als Greg een vrouw zou zijn, hij haar naar Londen zou meenemen om daar samen te gaan wonen. Deze kans wil Gina niet missen dus besloot ze om na haar transformatie een sms naar hem te sturen. Ondertussen heeft ze gezien wat Seren echt voelt voor haar. Seren kijkt nog eens glimlachend door het raam. Het huis heeft nu een ander eigenaar.

Komen eten

Arthur Vermeulen

Elisa komt thuis van school en gaat naar haar kamer. Vandaag gaat ze haar vader vertellen dat ze jongen wil worden. Al 4 jaar zwerven er nachtmerries en angstige gedachten door haar hoofd:
“Hoe gaat papa reageren?” “Wat gaan ze op school denken?”...
Ze kan er niet meer tegen.
Zenuwachtig wacht ze tot het eten klaar is. Even later hoort ze geroep. Ze negeert het.
“KOM NU ETEN, ELISA”, hoort ze vanuit de woonkamer.
De stress slaat toe. De druppels zweet rollen van haar kaak. Ze twijfelt. Haar vader roept alweer dat het eten klaar is, maar nu 10 keer zo luid.
Rustig stapt ze de gang door naar de woonkamer. De gang lijkt wel eindeloos door te gaan. Alle nachtmerries en duistere gedachten komen naar boven. Ze raapt al haar moed bijeen en stapt naar binnen.
“Papa?” vraagt ze nerveus met een emotionele stem.
“Ja Elisa?”.
Ze hapert. “Ik denk dat ik ... Dat ik een jongen wil zijn ...”.
De tranen beginnen te lopen over haar wang. Haar papa kijkt haar ontgoocheld aan en zegt agressief: “Pak dit scheerapparaat aan en scheer je haar eraf, ondankbaar kind!”.
Elisa stort in.
Al haar nachtmerries zijn nu werkelijkheid geworden, ze wordt niet geaccepteerd door haar vader.
Ze is geboren in het verkeerde lichaam.
Ze kon er niet aan doen.

KOM ETEN!
HELP
WAAROM?!
WAAROM
GEK
WAAROM
STRESS
DOOD
BUITEN!
MANNIJF
GESCHIFT
HAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHA
ZOOOOT
MANNIJF
MAN
ZIEK
FUCKE
UP

OH
ETEN!
NU

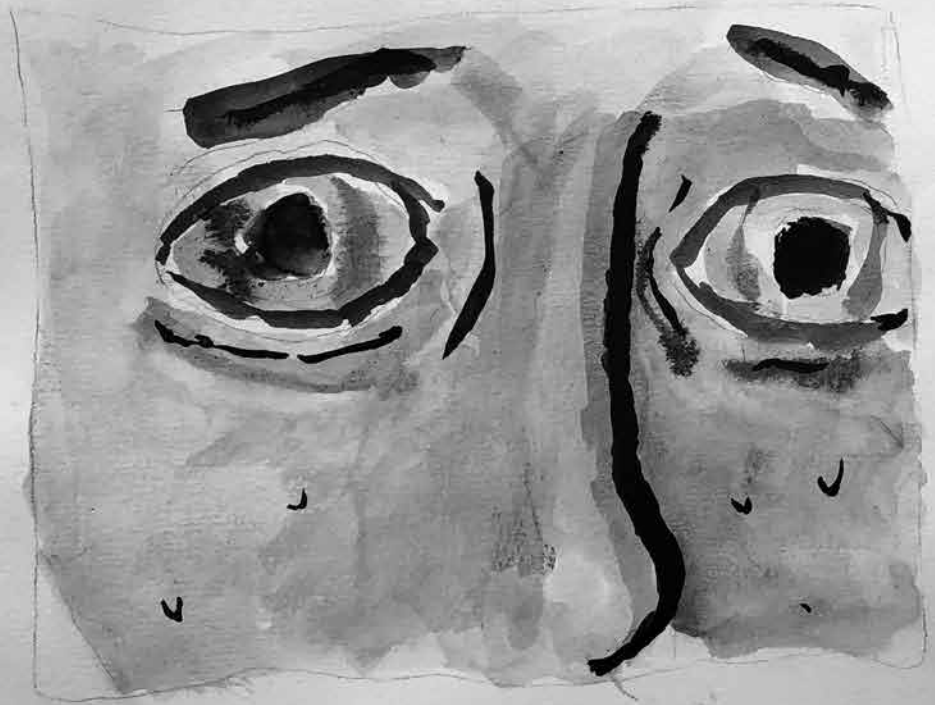

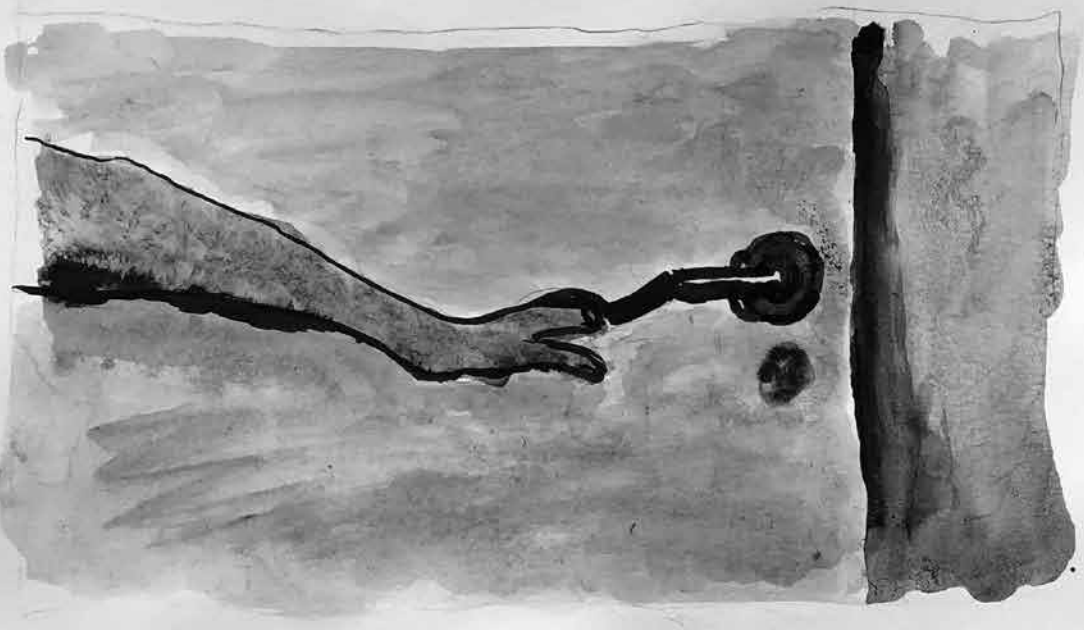

PAPA?
JA?

...
IK..
Ik wil
EEN
JONGEN..
worden..
WAT?!

Zes maanden later …

Elisa heeft geen lange haren meer, woont niet meer thuis en is heel gelukkig. Ze is ingetrokken bij een van haar goede vrienden, waar ze met respect en liefde wordt behandeld.